

ЗМІСТ

1. Холодний душ	3
2. Наша пісня гарна й нова	11
3. Як звідси вибратися? (Малий Острів)	21
4. Як звідси вибратися? (Великий Острів).....	29
5. Ви в бурі — біжіть!	37
6. Треті двері праворуч	45
7. Зелене тло надії	55
8. Побудувати кращий світ	65
9. Передчуття	75
10. Велика гра	83
11. Ікар із супермаркету	93
12. Янгол Смерті	101
13. Жестова мова	109
14. Щастить усім	117
15. Усе прояснюється	125
16. Подорож до епіцентру війни	133
17. З неба на землю	141
18. А ось і вихід!	150

1

ХОЛОДНИЙ ДУШ

Ні... ні... ні... нііі... Аааа!

Ні-ні-ні! Це неможливо... Не зараз... Іще зарано!
Мене звати Поль. Менш як за рік мені виповнилося б 18.
Але цього не станеться, бо я от-от помру.
Я каменем лечу зі скелі. Земля дедалі ближче. Ще трохи — і від мене й мокрого місця не залишиться...

Упс...

Щось залітає в горло — мабуть, комаха. Клас! Моїх криків ніхто не почує.
В очах пече, вітер безжально шарпає, а я несамовито дригаюся, наче в труси заповз павук.
Якби ж то повернути час назад — прожив би останні хвилини на повну!

Гррр... Аааа... Мффф... Ааа...

Нарешті мені вдається розкинути руки мов крила. Птахом мені, звісно, не стати, але тепер я більше схожий на таємного агента з фільмів про Джеймса Бонда, ніж на пожмакану плюшеву іграшку моєї сестрички після двогодинної подорожі автомобілем.

Померти так рано, не побувавши навіть на великому острові, що стелиться просто піді мною, — жахливо. Ще й на такому гарному й мальовничому: тут є ліси, озеро, пустеля... Я бачу міста, будівлі, ферми, футбольне поле, басейни. А я ж так люблю спорт...

А що найприкріше — лише кілька годин тому я здобув першу роль! Ну так, у масовці — але ж у справжньому блокбастері! На мене чекала блискуча кар'єра, це вже повірте. Аж ось майбутня кінозірка стрілою летить просто в пекло. Моя кар'єра уривається, навіть не розпочавшись.

Як дивовижно швидко наближається земля! Я бачу все детальніше, чіткіше — наче збільшую картинку в телефоні. Готуюся розпочати зворотний відлік, але передумую: надто песимістично. Що як мені пощастить... впаду на дерево... у море... чи озеро... Оооох, як швидко! Нііі... мені кінець!

Десятьма хвилинами раніше

Щось цей автобус не викликає у мене довіри. Та вже от-от я буду на знімальному майданчику — нарешті! Заради цього я на все готовий! Не знаю, хто вигадав цю страхітливую машину,

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

але він точно божевільний! Це ж треба — причепити до старенького американського буса турбіну з повітряною кулею! Гей, хлопці, коли ви нарешті з'явите, що не всі дитячі мрії варто здійснювати? Щоб заглушити брязкіт залізниччя, водій врубав музику на повну гучність. Клас! Перш ніж загинути в цій таратайці, ми всі поглухнемо! Я тут бурчу, та кожен дає собі раду, як може. От я, коли боюся, — думаю. Поруч десь так із сотню людей, і всі як один — диваки. Не уявляю, як ми взагалі тут умістилися! Поки я роблю, що й усі, але сподіваюся, мені врешті пояснять, що до чого.

Аж раптом пасажири зриваються, біжать до задніх дверей і — вжух! — стрибають у порожнечу: дружно, по десятеро-п'ятнадцятеро за раз. Мене нудить, я починаю тремтіти. Що вони в біса виробляють? Я кидаюся до вікна — хочу поглянути, як ті шаленці падають. Окей, це, певно, каскадери. Нічого дивного — усе-таки блокбастер. Ще на майданчику мені всунули якийсь наплічник, але про стрибки з парашутом навіть не йшлося! Автобус майже спорожнів. Кепські справи. Дарма я підписав контракти, не читаючи... Упс!

Так, зачекаймо ще трохи.

Якийсь тип біля виходу жестом наказує мені підійти. Не надто ввічливий — міг би й усміхнутися. Рушаю до нього, згадуючи, коли востаннє їв морозиво. Такий акторський трюк — щоб мати спокійний, безтурботний вигляд. Не встигаю підійти — а він як хапне мене за комір, наче ото левиця дитинча, і — раз! — мовчки викидає з автобуса. Задерши голову, я верещу:

«А ПОПРОЩАТИСЯ — КОРОНА ВПАДЕ?».

От лише... З мого рота не вилітає жодного звуку — хоч як широко я його розтуляю...

І ось я лечу вниз.

Скрутч... Пшш... Ффф...

Раптом — оце так дивина! — мій наплічник з оглушливим ляскотом розкривається, перетворившись на такий собі планер. Мені хочеться кричати, рознести все на друзки, сміятися. Я ЛЕЧУ! Не знаю, хто наді мною зглянувся, але сьогодні — точно мій день! Там-та-ра-таааам! Майбутня зірка повернулася — зустрічайте!

Плююююююююю

Бррр! Яка холоднеча! Я приземляюся — чи, швидше, плюхаюся — у ставочок завглибшки десь так із ванночку для ніг. Я й забув, що гравітації начхати на мої почуття. Схиливши голову, роздивляюся штани. Торкаюся ніг, рук, плечей, голови... Та я справжній герой! Я відчуваю всі доторки, але ніде не болить. Здається, я таки ЖИВИЙ! І мокрий. Але все-таки — живий.

Дістатися берега не так уже й просто. Щойно ступаю на землю — ставок робиться прозорий, наче дзеркало. Зиркаю на свій одяг — а він уже сухий. Оце так... Не сказав би, що тут спекотно... втім, і не холодно. Насправді я, певно, ледь змокнув... ото вже зробив із мухи слона... До всього, мій наплічник-парашут кудись подівся. Так, без паніки. Має